

לימא כתנאי השוחט את החטאת ומצא בה בן ארבע חי, קתני חדא אינה נאכלת אלא לזכרי כהונה... ליום אחד... מאי לאו תנאי היא דמר סבר קדושה חלה על עוברין... משמע שאם קדושה חלה על העוברים, העובר נותר בשחיטת אמו ובזריקת דמה, ונאכל כבשר מבשרה. ואף על פי שלדעה זו עובר לאו ירך אמו וקדושתו באה לו מכח האדם המקדיש ולא מכח האם, אעפ"כ נחשב לענין זה כגוף אחד עם אמו, כל שנשחטה קודם שנולד - זכמו שהוא במציאות כאחד אבריה עכשו שחי אמו הוא חייו, וחלוק מכל האברים שאין חייו חיי האם, וחלוק בעתידותיו, כן דיניו מורכבים מדין אבר ומדין גוף אחד... ועפ"י חזון איש לג, א.

ובגליונות קלות יעקב תמה על הגמרא, כיצד סלקא דעתין לומר שהברייתא סוברת קדושה חלה על העוברים. וצדד שהיה יכול לומר זלשעמ"ך אבל לפי האמת אכן אינו נידון כבשר מבשרה. ונשאר בצע"ג.

שם בעי רבא בעוף מהו וכו'. עי' בס' נזר הקודש שביאר האיבעיא דרבא דיש להבין עצם הדין של הא דפשטה קדושת ככולה, היאך בא חלות הקדושה על כולה, אם בבת אחת, חיינו דבאותה רגע ממש שחל הקדושה על אבר אחד כן חל ג"כ על הבע"ח כולו באותה רגע, וחיינו כי כן גזרה התורה, או דלמא אמרינן דהקדושה באה על כולה בזה אחר זה דוקא, וחיינו

דבחילה באה הקדושה על האבר, ואח"כ מתפשטת הקדושה מהאבר על הבהמה כולה, ונ"מ לענין הקדושה דאם אמרינן דהקדושה על הבהמה כולה באה מכח קדושת האבר א"כ הוי זה קדושת התפסה דהוא כעין קדושת תמורה, שבאה ג"כ מכח קדושה קדומה, ולפי"ז יהי הדין בעוף דלא נעשית קדוש מכח תמורה, א"כ לא אמרינן בזה ג"כ פשטה קדושה ככולה, משא"כ אם אמרינן דהקדושה באה בבת אחת, וא"כ הוי זה תחילת הקדוש כעין קרבן וחל ג"כ על עוף, וזהו שכעי רבא בעוף מהו אם חל עליו הקדושה פשטה ככולה.

שם בעא מיני' אב"י מרב יוסף היא שלמים וולדה חולין וכו'. בספר אתוון דאורייתא כלל י"ד כתב בהא דבן פקועה נותר בשחיטת אמו דלכאורה אין ההיתר משום שהולד נחשב כשחוט שהרי גם כשהוא מת נותר בשחיטת אמו, אשר כבר אין לו דין היתר ע"י שחיטה. ובע"כ (הא דשרי) הוא משום שכך הדין דשחיטת אמו מתרת האיסורין שעל ולדה (וכן אפשר להוכיח את זה מהא דגם חלבו וגידו שרי אע"פ שאין שחיטה מתרת כלל איסורים אלו, אלא ע"כ דמקרא דכל בבהמה תאכלו נלמד ששחיטת אמו מתרת את הולד בלא טעמא דנחשב שחוט, דהא מתיר איסורין שאין שחיטה מועלת להן).

אבל כתב האתור"ד דמ"מ מוכרח לומר שהולד נחשב "כשחוט" וכלשון הגמרא ארבע סימנים אכשר בי' רחמנא ולא רק "שניתר" ע"י שחיטת אמו אלא נחשב שהוא "נשחט" וראי' לזה מתמורה ד"א ע"ב דבעי אב"י מר"י היא שלמים וולדה חולין (דלמד"א עובר לאו ירך אמו אם שיירו משויר) ושחטו בעזרה מי הני חולין בעזרה (שהרי הולד הוא חולין ונשחט ע"י שחיטת אמו) א"ל מי קרינן ביה ירחק כו' (וכיון דא"א לשחטו בריחוק מקום מחמת אמו שהיא שלמים לא נאסר החולין בקירוב מקום ע"ש). והשתא אס"ד דהולד לא נחשב כשחוט כלל רק שהותר בשחיטת אמו אע"פ שהוא אמה"ח, א"כ מה זה ענין לאיסור חולין בעזרה שרק "שחיטת" חולין בעזרה איתסר, (וקצת י"ל דמ"מ כיון שההיתר של החולין באו ע"י מעשה זביחה של האם מקרי ג"כ זביחה לענין חוב"ע).